

Se'n va un gran analista irònic de la realitat

Les frases

“Molt colpit per la mort de l'amic Cuyàs. Com et trobarem a faltar, Manel. Ho sento molt, molt”

Carles Puigdemont
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“En la millor tradició del periodisme català, sempre recordarem els seus articles a El Punt Avui”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“El net del pirata enamorat de l'Audrey Hepburn sempre lluïa un somriure dolç sota el barret”

Mariàngela Vilallonga
CONSELLERA DE CULTURA

“Estimadíssim Cuyàs, gràcies per tant de compromís amb el país i la feina ben feta. No t'oblidarem”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIVUM CULTURAL

“Consternació absoluta. La melodia de la seva veu, personalíssima, serà difícil d'oblidar”

Josep Rull
ADVOCAT I POLÍTIC

“Manuel Cuyàs és mort. Recordarem la seva ironia esmolada. Descansi en pau”

Laura Borràs
DIPUTADA PER JUNTSXCAT

“Una tristesa immensa. Una amistat de molts anys que ara revisc amb emoció. Hem perdut un savi”

Carles Duarte
POETA, LINGÜISTA I POLÍTIC

“Quina gran pena! Testimoni d'una idea de país i de periodisme que també deixem enrere”

Toni Cruanyes
PERIODISTA

“De professionals com ell n'apreníem què significa l'ofici de periodista. Exigència, rigor i coherència”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIVUM CULTURAL

“Ha mort l'amic Manuel Cuyàs. Estic desolada. Descansi en pau, amic”

Pilar Rahola
PERIODISTA I NOVEL·LISTA

“Ens ha deixat un mestre de periodistes que sempre va ser un gran company de feina”

Ferran Espada
PERIODISTA

“Un periodista singular, amb estil propi i una personalitat enorme. I una gran persona”

Vicent Partal
DIRECTOR VILAWEB

Les xarxes socials s'omplen de comentaris d'elogi i tristor en record del periodista Manuel Cuyàs

Respecte total

L. Llorc
BARCELONA

Twitter, diuen, és la xarxa dels *haters*, dels que necessiten queixar-se sempre, criticar, polemitzar, insultar... En el cas de Manuel Cuyàs no hi ha hagut veus discordants i els missatges han estat d'una calidesa unànime. El respecte per la persona i el professional han estat totals.

La junta del Col·legi de Periodistes de Catalunya es mostrava consternada per la mort de Manuel Cuyàs. El sector periodístic és el que, lògicament, més es va abocar en aquestes mostres de condol. Alguns dels molts exemples són: Francesc-Marc Álvaro (“Perdem un columnista magnífic i un gran amic; amb una prosa exquisida

trojava sempre el detall inèdit per explicar la realitat sense tòpics; una veu lliure que trobarem a faltar”), Toni Clapés (“Gràcies per enriquir-nos intel·lectualment en tants minuts de ràdio”), Jaume Barberà (“Ha mort un amic i un dels meus referents”), Quico Sallés (“Una putada. Mor el periodista Manuel Cuyàs”), Xavi Coral (“Quina notícia més trista. Gràcies per tantes coses i, sobretot, per aquelles tardes de divendres”), Jordi Eroles (“Un dia molt trist per al periodisme i per al país. Ha mort el mestre”), Gemma Capdevila (“Gran periodista, gran polemista, gran persona”), Carles Porta (“Gran personatge i gran periodista”) i, entre molts altres, Joan Queralt

(“Company de tertúlies, cavaller, erudit, irònic, sempre elegant i sense aclaparar. Un senyor”).

Responsables de Grup 62 van manifestar: “Era un veterà professional de la informació que va fer del rigor, l'exigència i l'observació la base del seu ofici i va incorporar humor i bonhomia a les seves cròniques.” A Comanegra: “Un gran periodista que ens va ensenyar moltes coses i ens ha deixat un munt d'obres imprescindibles.” I Maria Dolors Sàrries, de Meteora: “Estic consternada i immensament trista per la mort de Cuyàs, sempre tan optimista i positiu.”

Articulistes i novel·listes també van mostrar el seu condol: Anna Ballbona (“Quin greu, Cuyàs, quin

greu”), Joan-Lluís Lluís (“Em trec humilment el barret que no duc per saludar Manuel Cuyàs”), Eva Piquer (“Quina pena, la mort de Cuyàs”) i Enric Calpena (“Se'n va amb la mateixa elegància i bonhomia amb què ha viscut”).

Falten reaccions personals, com la de l'expresidenta del Parlament Núria de Gispert (“Un periodista de lectura obligada i una gran persona”) o de col·lectius, com l'Ajuntament de Mataró, les revistes *Esguard* i *Serra d'Or* i l'APPEC (“Compromès amb el país, la llengua i els mitjans. Mestre de periodistes per la seva manera natural i seductora de plasmar la crònica cultural, política i social catalana”). Descansi en pau. ■

Hem 'pillat', Cuyàs!

Tard o d'hora, del dret o del revés, amb fina ironia o com a fidel descripció, la quotidianitat que hagis viscut amb Manuel Cuyàs sempre s'haurà convertit, com escriu Jordi Grau, en literatura costumista, anecdòtica, ben escrita, divertida i enginyosa. Feia anys (una vintena, calculo) que ens saludàvem al crit de “Cuyàs, *pillaràs*”, de tal manera que ho fèiem servir per als dies bons i per als dolents, per felicitar-nos i per renyar-nos, per donar-nos les gràcies i per rondinar-nos, en les èpoques que ens veïem diàriament i en les que passaven mesos sense escallimpar-nos. A vegades usàvem la salutació entera tots dos i doblàvem. I a vegades la repartíem indistintament. Tant podia fer jo “Cuyàs” i ell afegia “*pillaràs*”, com a la inversa. Avui, al gratar memòria i arxiu per intentar recordar com havíem començat, els companys m'han fet veure que ell ja ho havia escrit el 29 d'octubre de l'any passat.

“Fa molts anys, quan jo dirigia l'edició del Maresme d'El Punt, vam informar que cada dissabte a la nit, sistemàticament, uns joves destruïen a cops una cabina telefònica, sempre la mateixa. El dissabte següent els Mossos els esperaven i els van detenir. L'endemà, diumenge, hi havia una pintada enorme sobre la tàpia més gran del centre de la ciutat: “Cuyàs, *pillaràs*.” La signava la A encerclada pròpia de l'acràcia. L'alcalde em va trucar per comunicar-m'ho, per tranquil·litzar-me i dir-me que enviava la brigada a esborrar-ho. Li vaig demanar que primer em deixés fotografiar-la, per interès informatiu i personal. Vaig anar amb la foto a Girona, on es trobava la central del diari. La vaig ensenyar a en Joan Vall, el director general. N'esperava un conhort, potser un plus de perillositat al sou. Es va posar a riure sorollosament. En Vall ho fa tot sorollós. Des de llavors sempre que em veu em diu “Cuyàs, *pillaràs*”. Altres companys del diari l'imiten. Els rodolins tenen molta força. En Xavier Graset, el conductor del programa del 3/24 on vaig fa poc ho va saber i durant un temps em va saludar amb aquesta fórmula “Cuyàs, *pillaràs*”. Com que els espectadors se n'estranyaven, en vam explicar l'origen. Diuen que el periodisme és una de les professions més perilloses que es puguin exercir. La meua exposició al perill ja la veuen: local, petita, risible.”

Aquesta convicció de ser i mostrar-se local, petit i risible és el que feia gran, molt gran, en Cuyàs. L'amenaça de la pintada (que el murri d'ell havia provat de convertir en un plus que mai va obtenir) es va convertir en una crida a continuar fent la nostra feina. Local, petita, risible. Diumenge vaig trucar a la Nuri convençut que m'explicaria com la medulla del seu fill, que li havien trasplantat feia quinze dies, començava a fer feina, però no va ser així. Havíem *pillat*. En Manuel, ja sedat, marxava de manera tan dolça com la medicina podia. En qüestió d'hores s'havia fet fosc. Descansa en pau, company. Descansa en pau, amic. Tots hem *pillat*.

Joan Vall i Clara.
Periodista. President editor d'El Punt Avui

